

แดดยามบ่ายของกลางเดือนพฤศจิกายนแผดแรง ต้นยูคาลิป
ที่เรียงรายอยู่ตามแนวสนามหญ้าอันกว้างใหญ่สลัดใบเหลืองซีม ตัววอมเบต
ที่ชอบคุ้ยค้นหาเศษอาหารจากถังขยะในยามค่ำคั่นคุดคู้อยู่ในโพรงสีกอย่าง
ลึนเรียวลึนแรง นกคูกคาบรูราที่เคยส่งเสียงโหวกเหวกกวนประสาทในช่วงโมงเรียน
พากันจับเจ้าเงื่องหงอยอยู่บนคาบ ลมร้อนรำเพยกลืนแห้งแล้งของกอหญ้า
เกรียมแดดและผิวดินแตกกระแหงเข้ามาทางช่องประตูหน้าต่างรอบตัวตึกที่
เปิดกว้าง อากาศอ้าวจนทุกคนที่ชุมนุมอยู่ในห้องประชุมใหญ่แห่งนั้นพากันยก
ผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับเหงื่อ หรือไม่ก็โบกโบยคลายความร้อนให้ตัวเองอยู่ไม่หยุดหย่อน
แต่ถึงกระนั้นสีหน้าของแต่ละคนก็เต็มไปด้วยรอยยิ้มแห่งความสุขสมหวังและ
ภาคภูมิใจ สายตาทุกคู่พุ่งไปสู่เวทีใหญ่ ซึ่งคณาจารย์หญิงชายในชุดเสื้อครุยสีดำ
นั่งเรียงเป็นแถวยาวด้วยท่าทางเคร่งขรึม อยู่หน้าม่านกำมะหยี่สีน้ำเงินเข้ม
ประดับตราอาร์มขนาดใหญ่สีทอง สัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัย ในขณะที่เงี่ยหู
ฟังเสียงคนบดิวาสุกล่าวคำรายงานยึดยาวแก้อธิการบดีผู้ทำหน้าที่ประธาน
ในพิธี

พิธีการต่าง ๆ ดำเนินไปอย่างเชื่องช้า ตามแบบแผนประเพณีของ มหาวิทยาลัยที่สืบทอดจารีตมาจากสถาบันการศึกษาชั้นสูงในประเทศอังกฤษ แต่ผู้เข้าร่วมพิธีทุกคนก็ตั้งใจรอคอยขึ้นตอนทุกอย่างโดยปราศจากอาการเหนื่อยหน่ายหรือหงุดหงิดกับความมอับอ้าวของดินฟ้าอากาศ ตราบนครุฑทั้ง เลขาณูการคณะเศรษฐศาสตร์ลุกจากที่นั่งและก้าวช้า ๆ ไปหยุดอยู่หน้าไมโครโฟน เพื่อเริ่มการประกาศรายชื่อผู้สำเร็จการศึกษาของคณะให้ขึ้นมารับการประกาศ ปริญญจากท่านอธิการบดีเป็นคณะแรก

หลังจากการมอบปริญญาเกียรตินิยมผ่านไปแล้ว เสียงขานชื่อผู้ได้รับ ปริญญาตรีก็ดังขึ้นตามลำดับตัวอักษร บรรดาเศรษฐศาสตร์บัณฑิตใหม่ในชุด เลื้อยครุยสีดำแถบสีฟ้าทยอยกันก้าวขึ้นไปรับปริญญาบัตรของตนบนเวทีที่ละคน ท่ามกลางเสียงปรบมือที่ดังกึกก้องไม่ขาดสาย

“มิสเตอร์นาโอ-วา-ตะรัง”

นามสกุลที่แปลกหูและสำเนียงการอ่านที่กระห่อนกระเท็นของผู้ประกาศ ทำให้แทบทุกคนเหลียวมองหาบัณฑิตใหม่จากต่างแดน

“มิสเตอร์ทภัย นาโอวาตะรัง”

เลขาณูการคณะเศรษฐศาสตร์ก้มลงอ่านชื่อและชื่อสกุลซ้ำอีกครั้ง

ร่างของชายหนุ่มผิวดำ ร็อนร่างค่อนข้างสูงกว่าชาวเอเชียทั่วไปลุกจาก เก้าอี้ริมทางเดินแถวหลังสุดอย่างช้า ๆ ไบหน้าคมเข้มนั้นหม่นหมองลงขณะที่ ก้มตัววางเก้าอี้ขึ้นสำหรับคนไข้ซึ่งพับพียงอยู่ข้างที่นั่งออกด้วยกิริยาเคร้าซึม

ห้องประชุมเงียบบกริบ สายตาทุกคู่จับอยู่ที่ร่างของชายหนุ่มคนนั้นที่ ค่อย ๆ เข้มนเก้าอี้คนไข้ซึ่งวางเปล้ามาตามทางเดินอย่างทะนุถนอมและละมุนละไม รวากับมีใครสักคนอันเป็นที่รักยิ่งนั่งอยู่บนนั้น ชายเสื้อครุยปริญญาที่เขาสวมอยู่ สะบัดพลิวตามจังหวะการย่างก้าวเหมือนภาพฝันอันล่องลอย มีเพียงเสียง กงล้อรถเสียดสีกับพื้นซีเมนต์ที่ดังบาดลึกเข้าไปในความรู้สึกของทุกคนเท่านั้น ซึ่งย้ำเตือนให้ตระหนักว่าสิ่งที่มองเห็นอยู่ในขณะนี้คือความจริง...

ตึกอำนวยการของทอมัสคอลเลจ เป็นอาคารขนาดใหญ่สองชั้น รูปทรงแบบ ตึกสมัยวิกตอเรีย ผนังตึกด้านนอกก่ออิฐโดยไม่ฉาบปูน แต่ปล่อยให้เถาไวนี่ เลื้อยขึ้นทอดคลุมแลดูเขียวครึ้ม ซีกขวาของตึกชั้นล่างเป็นสำนักผู้อำนวยการ อันประกอบด้วยฝ่ายเลขานุการ ฝ่ายพัสดุ และฝ่ายบัญชี เมื่อผลักประตูสำนักงาน เข้าไปจะมองเห็นเครื่องถ่ายเอกสารขนาดใหญ่ตั้งอยู่ทางขวามือ ซึ่งดูเหมือนว่า มันจะไม่เคยว่างเว้นจากการทำงานตลอดเวลากลางวันของช่วงเปิดเทอม เสียง หยอดเหรียญ เสียงพลิกแผ่นกระดาษ และเสียงครีตคราดของเครื่องดั่งระงม ไม่หยุดหย่อน พอ ๆ กับเสียงพูดคุยของนักศึกษาที่เดินเข้าออกไม่ขาดสาย ด้านซ้ายมือของประตูเป็นแผงเสียบจดหมายเรียงตามลำดับอักษร และเป็นอีกแห่งของหอพักที่ไม่เคยขาดคนแวะเวียนไปดู ถัดจากแผงจดหมายเป็น ห้องทำงานของมิสเตอร์รอเจอร์-ผู้อำนวยการ ซึ่งปิดประตูอยู่เป็นนิจ ทั้งที่ไม่มีใคร อยากเยี่ยมกรายเข้าไปใกล้ ห้องของฝ่ายบัญชีอยู่ตรงข้ามกับห้องผู้อำนวยการ มีลักษณะเป็นคอกไม้ติดกระจกสูงเลยศีรษะของมาตามซุง-พนักงานบัญชี ชาวเกาหลี ซึ่งหน้าตาบึ้งตึงเหมือนกับมีเรื่องโกรธชิ่งกับคนทั้งมหาวิทยาลัย และ ถ้านักศึกษาคนไหนชำระค่าห้องพักช้ากว่ากำหนดเวลา เป็นต้องได้รับจดหมาย ฉบับพิเศษจำหน่ายซองด้วยปากกาหมึกแดงตัวโต ภายในบรรจุสำเนาระเบียบ ข้อบังคับของหอและขีดเส้นใต้ไย่ด้วยหมึกแดงตรงข้อ ๔ ที่มีข้อความว่า “นักศึกษาที่พักอยู่ในทอมัสคอลเลจ จะต้องชำระค่าห้องพักภายในวันที่ ๓ ของทุกเดือน ผู้ที่ละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือชำระล่าช้ากว่าระยะเวลาที่กำหนดไว้ ทางหอพักสงวนสิทธิ์ที่จะดำเนินการตามที่เห็นสมควร โดยไม่จำเป็นต้องแจ้ง ให้นักศึกษาทราบล่วงหน้า”

เลยจากคอกมาตามซุง เป็นห้องทำงานของฝ่ายเลขานุการที่มีเสียง รัวพิมพ์ติดเหมือนข้าวตอกแตกอยู่ทั้งวัน กับห้องพัสดุซึ่งเต็มไปด้วยข้าวของ นานาชนิด ตั้งแต่ผ้าปูที่นอน ปลอกหมอน ผ้าห่ม สายไฟฟ้า บานหน้าต่างมุ้งลวด ไปจนถึงกระดาษชำระ ในห้องพัสดุอย่างน้อยจะต้องมีคนงานหนึ่งประจำอยู่ ๑ คน

เพื่อรับคำร้องทุกข์ของนักศึกษาในเรื่องต่างๆ เช่น ชักโครกไม่ลง หลอดไฟฟ้าขาด หม้อต้มน้ำร้อนไม่ทำงาน เครื่องทำความอบอุ่นเสีย หรือแม้กระทั่งกำจัดหนู

อีกซีกหนึ่งของตึกชั้นล่างเป็นโรงอาหาร ซึ่งเปิดบริการเฉพาะเวลา ๖ โมงเย็นถึง ๓ ทุ่ม ในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ นักศึกษาที่ชำระค่าห้องพักจะได้รับการ์ดใบเล็กๆ ระบุชื่อนักศึกษา ชื่อหอพัก และหมายเลขห้องพัก ขอบการ์ดทั้งสี่ด้านติดตารางเป็นช่องสี่เหลี่ยม พิมพ์หมายเลขตั้งแต่ ๑-๓๑ วันใดที่เข้าไปกินอาหาร พนักงานก็จะเจาะหมายเลขให้ตรงกับวันที่ แม้ว่ารายการอาหารในแต่ละวันจะวนเวียนอยู่กับสลัดสารพัดผัก ซุปใสซุบข้น และสเต็กเนื้อแกะ ชื่อเสียงเรียงนามแปลกๆ ที่ส่งกลิ่นเหม็นติดจมูก แต่ทุกคนก็แข็งใจล้ากลืนกันโดยไม่ปริปากบ่น เพราะถ้าหากจะกินอาหารอื่นที่มีรสชาติดีกว่านี้ เช่น หมูย่างที่ไชนาทาวน์ พิซซ่าดี ๆ ข้าวราดแกงกะหรี่แบบมาเลย์ หรือแม้แต่แฮมเบอร์เกอร์สักชิ้น นั่นหมายความว่าจะต้องนั่งแถวรอก่อนรถเมลล์เกือบ ๔๕ นาที เข้าไปในตัวเมือง เมื่อกินเสร็จแล้วก็ต้องรีบจับรถเมลล์กลับมหาวิทยาลัย เพราะขึ้นแล้วหลงแสงสีเที่ยวเดินด้อม ๆ อยู่ ก็มีหวังได้ย่ำต๊อกกลับ เนื่องจากรถเมลล์ไม่ได้มีวิ่งจนตึกตื่นก่อนตื่น

ชั้นสองของตึกอำนวยการ แบ่งออกเป็นคอมม่อนรูม สำหรับใช้เป็นที่พบปะสังสรรค์ จัดงานเลี้ยง หรือการประชุมต่างๆ นอกจากนั้นก็ยังมีห้องพักผ่อนที่มีเปียโนโทรม ๆ ตั้งไว้ให้คนมาเข้าไปใช้นั่งขยี้คีย์ ตู้ขายเบียร์และเครื่องดื่มกระป๋องแบบหยอดเหรียญ กับตู้ขายบุหรี่ยี่ห้อหยอดเหรียญอย่างละตู้ ห้องอ่านหนังสือพิมพ์ ซึ่งใช้เป็นที่สูบบุหรี่ และห้องดูโทรทัศน์ที่ถ้าภาพไม่เด่นกระยี้กระยักเหมือนคนเป็นสันนิบาตลูกนก ก็จะมีลัมระเนระนาด จนกลายเป็นที่ใช้ประโยชน์ในการพนันขันต่อกันว่าถ้าเปิดทีวีตอนนี้ภาพจะเด่นหรือลัม... ระหว่างห้องอ่านหนังสือพิมพ์กับห้องดูโทรทัศน์จะมีโทรทัศน์เก่า ๆ วางอยู่บนม้านั่งเตี้ย ๆ แต่ก็ยังเป็นโทรทัศน์เครื่องเดียวในหอมีสคอลเลจที่ใช้โทรฯออกไปต่างประเทศได้แม้ว่ามันจะเขมือบเหรียญ ๒๐ เซนต์ที่ใช้หยอดอยู่เป็นประจำ แต่ก็ไม่มีใครซังนำหน้ามันลง

จากชั้นสองของตึกอำนวยการ มีทางเดินเชื่อมต่อไปยังหอพัก ๒ หลัง ทางปีกซ้ายและปีกขวา ซึ่งเรียกกันว่า อีสต์วิง และเวสต์วิง ส่วนหอพักหลังสุดท้าย เป็นตึกสามชั้น ตั้งอยู่โดดเดี่ยวห่างไกลออกไป ซึ่งสงวนไว้สำหรับนักศึกษา ซีเนียร์ ระหว่างหอพักทั้ง ๓ หลังเป็นสนามขนาดย่อม เป็นที่ที่พวกหนุ่ม ๆ เล่นออสเตรเลียฟุตบอลกันตอนเย็น ๆ หรือก่อไฟย่างเนื้อวัวเนื้อแกะในวันที่ อากาศแจ่มใส

มาตามซุงละลายตาจากสมุดบัญชี เมื่อเงาของใครคนหนึ่งทาบทงตรงหน้า และเมื่อเงาหน้าขึ้นก็พบว่า ชายหนุ่มชาวเอเชียคนหนึ่งกำลังยืนมองหล่อนอยู่ ด้วยสายตาตื่น ๆ

“ผมเป็นนักศึกษาใหม่ของแมกเคนซี...” ชายหนุ่มแปลกหน้าแนะนำ ตัวเองอย่างตะกุกตะกัก “...มหาวิทยาลัยส่งผมมาพักที่หอมัสคอลลิจ”

พนักงานบัญชีชาวเกาหลียื่นมือออกไปรับซองจดหมายที่สอดผ่าน ช่องกระจกเข้ามา หล่อนฉีกซองและดึงจดหมายในนั้นออกมาทางเทียบกับ รายชื่อนักศึกษาใหม่ที่จะพักอยู่ในหอ

“มิสเตอร์นาโอ-วา-ตระกูล”

หล่อนทวนคำเบา ๆ ขณะจดปากกาลงบนแผ่นกระดาษตรงชื่อเขา

“เธอเป็นญี่ปุ่นหรือ”

“ผมเป็นคนไทย...”

ชายหนุ่มตอบด้วยสีหน้าที่โล่งใจขึ้นที่เห็นว่ามิชื่อตัวเองอยู่ในบัญชีรายชื่อ แผ่นนั้น

“...นามสกุลผมออกเสียงว่า นวตระกูล”

เขาอธิบายเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายหนึ่งยังมีท่าทางฉงนสนเท่ห์กับนามสกุล ของตน

มาตามซุงพยักหน้าที่บูดขี้

“เวสต์วิง ชั้นสอง ห้อง ๑๑”

หล่อนบอกด้วยน้ำเสียงหัวน ๆ

“ค่าประกัน ๒๕๐ ดอลลาร์ ค่าห้องพักเดือนละ ๑๖๐ ดอลลาร์ จ่าย
เดี๋ยวนี้เลย”

ชายหนุ่มควักกระเป๋าตังเงินออกมาส่งให้ตามจำนวน

สาวใหญ่ชาวเกาหลีกรีธาบัตรออกนับอีกครั้งก่อนเปิดลิ้นชักโต๊ะทำงาน
เลือกซองกุญแจห้องให้เขา

“บัตรอาหารอยู่ในซอง...” หล่อนพูดเหมือนท่องจำจนขึ้นใจ “...ที่หอพัก
มีอาหารให้เฉพาะมื้อเย็นวันจันทร์ถึงวันศุกร์ เริ่มเสิร์ฟตั้งแต่เวลา ๖ โมงเย็น
ถึงแค่ ๓ ทุ่ม นอกเวลานี้แล้วห้องอาหารจะไม่เปิดบริการ”

หล่อนเงยหน้าขึ้นมองเขาขณะที่จิกไบเบอเรจรับเงินจากต้นข้าว

“ชื่อต้นของเธอออกเสียงว่า ทริหรือทริย์”

“ทริย์...” เขาบอก “...ทริย์ นวตริงค์”

ทริย์ทั้งตัวลงบนเตียงอย่างอ่อนแรงทันทีที่ปิดประตูห้องพัก เข้าไปอยู่ใน
โลกส่วนตัวแคบ ๆ เพียงลำพัง เขากวาดสายตาไปรอบห้องที่มีเครื่องประกอบ
เพียงเตียงนอน ตู้เสื้อผ้าติดผนัง และโต๊ะเขียนหนังสือขนาดเล็ก ซึ่งทุกสิ่งอยู่ใน
สภาพที่เก่าและซอมซ่อ ม่านหน้าต่างเนื้อหนาห้อยหลุดลุ่ยจากราว ส่วนมุ้งลวด
กันแมลงวันก็เต็มไปด้วยช่องโหว่พอที่นกกระจอกจะบินลอดเข้ามาได้...ชายหนุ่ม
เบือนสายตาจากสิ่งที่อยู่รอบตัวและแหงนหน้ามองเพดานห้องเงียบ ๆ ความคิด
ของเขายังคงสับสนจับต้นชนปลายไม่ถูก ทริย์ไม่กล้าแม้แต่จะหลับตาลง เพราะ
กลัวว่าเมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง ภาพทั้งหมดที่มองเห็นอยู่ในขณะนี้จะมลายหายไป
เช่นความฝัน...เขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าจากเด็กต่างจังหวัด สติปัญญาระดับปานกลาง
และฐานะทางบ้านที่ไม่ได้มีมั่งมีศรีสุขอะไร จะมีโอกาสข้ามน้ำข้ามทะเลมาเรียนต่อ
ถึงเมืองนอกเมืองนา

ตรัยยังจำวันที่ตัวเองเดินเครื่อง ๆ เข้าไปยื่นใบสมัครสอบชิงทุนที่สถานทูต
ออสเตรเลียในกรุงเทพฯ ได้ติดหูติดตา...

“กำลังเรียนรามฯ อยู่หรือ”

เจ้าหน้าที่รับสมัครถามขึ้นหลังจากอ่านประวัติเขาคร่าว ๆ

“ครับ”

“ปีไหนแล้ว”

“ปี ๒ ครับ แต่ยังเก็บหน่วยกิตไม่ครบ”

“ภาษาอังกฤษในนี้ใช้ได้ทีเดียว” เขาก็มองดูใบสมัครอีกครั้ง “เขียนเอง
หรือเปล่า”

“เปล่าครับ” ตรัยตอบตามตรง “ผมวานเพื่อนมันเขียนให้”

เจ้าหน้าที่รับสมัครเอนหลังฟังพนักเก้าอี้

“คิดยังไงถึงได้มาสมัคร”

“ผมเป็นคนจน ถ้าไม่ดิ้นรนหาทางสอบชิงทุน ชาตินี้ก็คงไม่มีโอกาส
ได้เรียนต่อเมืองนอก”

“ทำไมถึงได้อยากไปเรียนเมืองนอก”

“โธ่พี่ ใครบ้างจะไม่อยากไปเรียนเมืองนอก...ปีหนึ่ง ๆ มีบัณฑิตตกงาน
เป็นพัน ๆ คน ยิ่งผมไม่มีเส้นมีสาย ไม่มีเงินทองที่จะยัดให้ใครเขา จบรามฯ มา
ก็จะต้องเดินเตะฝุ่นเท่านั้นเอง”

“ไม่ได้มีอุดมคต่ง อุดมคตอะไรเลยหรือ”

อีกฝ่ายซัก

“ตอนนี่คิดว่าทำยังไงจะเอาตัวเองให้รอดก่อนก็แทบจะกระอักเลือด
ตายแล้ว” ตรัยหัวเราะขึ้น ๆ

“แล้วคิดว่าจะสอบสู้เขาไหวหรือ”

“ผมต้องสู้ด้วยตัวเองมาตลอด” ตรัยตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “จะได้
หรือไม่ได้มันเป็นเรื่องข้างหน้า แต่ตอนนี้ผมขอให้ตัวเองได้มีโอกาสสู้ก่อนเป็นพอ”

“ฉันชอบความเป็นคนตรงไปตรงมาและการเป็นคนสู้ชีวิตของเธอ”
ชายผู้สูงวัยกว่ายิ้มอย่างพึงพอใจ “ฉันเองก็เริ่มต้นมาจากความไม่มีอะไรเลย
เหมือนกัน กว่าจะมาถึงจุดนี้ได้ก็ต้องดิ้นรนต่อสู้ทุกอย่างด้วยตัวเอง”

เขามองผ่านกระจกหน้าต่างที่ฝ้ามัวด้วยกระโถยเย็นจากเครื่องปรับอากาศ
ออกไปภายนอก

“สิ่งที่ฉันพอจะแนะนำเธอได้ในฐานะคนที่ผ่านประสบการณ์มาก่อน
ก็คือ ไม่มีใครจะช่วยคนอย่างเราได้นอกจากตัวของตัวเอง ถ้าเธอตั้งใจที่จะ
สอบชิงทุนนี้จริงๆ เธอจะต้องช่วยตัวเองอย่างเต็มที่ ขวนขวายหาตำราเรียน
ภาษาอังกฤษมาดูให้มาก ๆ ฝึกฝนการฟังการพูดจากเทปคาสเซตสอนภาษา
หรือแม้แต่จากเพลงจากหนัง...ถ้าเธอสอบผ่าน TOEFL ที่นี้ไปได้ เรื่องอื่นก็ค่อย
ไปว่ากันทีไร”

.....

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้นเบา ๆ ทรายผู้ตลกจากเตียงเดินไปที่ประตู
ด้วยท่าทางที่ยังเบลอ ๆ

หญิงสาวอายุในราว ๑๗-๑๘ ปี ผมสีทองยาวเคลือบดำ ดวงตาโตสีฟ้า
คิ้วดกเข้ม ในชุดกางเกงยีนส์รูปเก่า ๆ และเสื้อเชิ้ตตาสกอตเขียวสลับแดง
สีซีด ๆ ยืนอยู่หน้าห้อง แยมรอยยิ้มอันสดใสเมื่อบานประตูได้เปิดออก

“ไฮ้...” หล่อนร้องทัก “คุณคือมิสเตอร์ทราย จากไทยแลนด์ใช่ไหม”

ชายหนุ่มพยักหน้าอย่างงง ๆ

“ฉันชื่อ เจเนฟ แมกดอร์น”

หล่อนแนะนำตัวเองพลางยื่นมือให้เขา

“ฉันเรียนคณะเศรษฐศาสตร์ปี ๒ อาจารย์ที่ปรึกษาถามหมายให้ฉัน
ช่วยเป็นที่เลี้ยงคุณในช่วงแรก ๆ ที่คุณมาอยู่ที่นี้...ถ้าคุณมีปัญหาอะไร ไม่ว่าจะเรื่อง
การเรียนหรือความเป็นอยู่ทั่วไปก็คุยกับฉันได้ตลอดเวลา”

“ขอบคุณ”

ตรัยบีบมือหล่อน จิตใจเขาเพียงจะแหม่มขึ้นขึ้นเป็นครั้งแรกนับแต่เหยียบย่าง
มาสู่ดินแดนอันห่างไกลแห่งนี้

๒

แดดยามบ่ายทอดเงาของตรัยและหญิงสาวชาวออสเตรเลียลงบนทางเดินที่ปูด้วยอิฐก้อนโต ๆ น้ำในสระที่มองเห็นอยู่เบื้องหน้ากระเพื่อมไหววิบวับกับเปลวแดด นกกระยางสีขาवलอดเดินห่อม ๆ อยู่ริมสระอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เลยออกไปเป็นหมู่ตึกเรียนคณะต่างๆ ที่ตั้งกระจัดกระจายอยู่หลังสนามหญ้าอันกว้างใหญ่

“ทำไมคุณถึงเลือกเรียนคณะเศรษฐศาสตร์”

เจเนฟถามขึ้นเบา ๆ

“ผมไม่ได้เลือก...” ตรัยเอื้อมมือไปเด็ดใบยูคาลิปจากกิ่งที่ห้อยระยิบระยับมาขยี้ดม “...แต่ทุนที่มหาวิทยาลัยให้มีแต่คณะนี้ทุนเดียว”

“ฟังเสียงเหมือนคุณไม่อยากจะเรียนเศรษฐศาสตร์”

หล่อ่นมองหน้าเขาอย่างแปลกใจ

“ผมไม่มีทางเลือก” ชายหนุ่มยั่ว “คนอย่างผมไม่มีทางเลือกมาตั้งแต่ต้นแล้ว...ผมมาจากครอบครัวชาวนาเหมือนคนส่วนใหญ่ของประเทศไทย ปู่ย่าตายายผมมีอาชีพทำนาสืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน แต่มหาวิทยาลัย

เกษตรกรรมในบ้านเมืองผมมีอยู่เพียงมหาวิทยาลัยเดียว และกว่าครึ่งค่อน
ของนักศึกษาที่เข้าเรียนเป็นคนกรุงเทพฯ หรือคนหัวเมืองใหญ่ ส่วนเด็กท้องถิ่น
ท้องถิ่นต้องหันไปเรียนช่างกล พาณิชย หรือกฎหมายไปตามเรื่อง”

“C'est la vie” หล่อนพิมพ์เป็นภาษาฝรั่งเศส “นี่แหละชีวิต”

“แล้วคุณล่ะ”

เขาย้อนถาม

“ฉันเป็นนักเศรษฐศาสตร์โดยสายเลือด” หล่อนหัวเราะสดใส “คุณคง
ต้องเคยได้ยินคำเล่าลือเกี่ยวกับความตระหนี่ถี่เหนียวของคนสกอตอย่างฉัน
มาบ้างแล้ว”

ตรัยพลอยหัวเราะตามหล่อนไปด้วย

“ผมจำได้เรื่องหนึ่งที่พ่อชาวสกอตไปเยี่ยมลูกชาย พอดีเป็นเวลาอาหารเย็น
ลูกก็เลยยกจานเปล่ามาแล้วก็นั่งวาดปลาในอากาศให้พ่อ แต่บังเอิญวาดตัวโต
ไปหน่อย เล่นเอาตาพ่อโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงหาว่าลูกชายสุรุษสุร่าย”

“แหม ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก” หล่อนค้อน “ที่บ้านฉันอย่างน้อยก็ต้อง
ถามกันก่อนว่าวาดปลาอะไร ถ้าปลาถูก ๆ ก็ไม่เป็นไร แต่ถ้าเป็นพวกปลาแพง ๆ
ก็เห็นที่จะต้องถูกพ่อเอ็ดตะโรเอาแน่”

เสียงหัวเราะของคนทั้งสองกังวานไปในอากาศ

“นั่นเสียงอะไร”

ตรัยหยุดหัวเราะและเงี่ยหูฟังเสียงประหลาดเหมือนเสียงหัวร่อห้า ๆ
ที่ตั้งมาจากดงไม้

“นกคูกาบูร่า”

เจนเฟรื่องบอก

“เราเรียกกันว่าไอ้นกปากมาก เพราะมันส่งเสียงหนวกหูอยู่ได้ทั้งวัน...
มีบทเพลงสั้น ๆ บทหนึ่งชื่อว่า ‘คูกาบูร่าจับอยู่บนต้นกัมแก๊ ๆ มันเอาแต่
ส่งเสียงหัวเราะราวกับคนเจ้าสำราญ’...”

ชายหนุ่มฮัมทำนองตามบทเพลงนั้น

“...แต่ฉันว่าบางทีตอนนี้เจ้านกปากมกนั้นคงต้องอิจฉาคุณก็ได้”

หญิงสาวหยุดเดินและมองดูเขาด้วยสายตาล้อเลียน

“ทำไมล่ะ”

“ก็ท่าทางของคุณดูช่างมีความสุขยิ่งกว่านกเจ้าสำราญนั้นเสียอีก”

ตรัยหลบสายตาทล่อนอย่างเก้อ ๆ

“ฉันพักอยู่ที่แลนดิสฯ...” หล่อนเปลี่ยนเรื่องพลงซึ่งมือไปที่หอพักที่ตั้งอยู่บนเนินสูงอีกฟากหนึ่งของทางเดิน “...แลนดิสฯ เป็นหอคนจนค่าเช่าถูกกว่าหอทอมัสฯ และยังต้องหุงหากินกันเอง มีนักศึกษเอเชียอยู่ที่นี่หลายคน ฉันยังเคยกินอาหารจีน อาหารญี่ปุ่น อาหารมาเลย์เลย”

“แล้วอาหารไทยล่ะ”

หล่อนสั่นศีรษะแทนคำตอบ

“วันหลังผมจะทำให้คุณกิน”

ตรัยละสายตาจากตึกแปดชั้นหลังนั้น

“จริงเทรอ” หญิงสาวตื่นเต้น “ว่าแต่ว่าคุณคุกเป็นแน่ล่ะ”

“เป็นสิ”

เขายืนยัน

“เงินพรุ่งนี้เลยเป็นไง ฉันว่าง”

“ไว้ให้ผมมาเครื่องปรุงได้ก่อนดีกว่า...อาหารไทยถ้าเครื่องปรุงไม่ครบก็ไม่มีรสเป็นชาติ”

“เครื่องปรุงของคุณมีอะไรบ้างล่ะ”

หล่อนถามด้วยความสนใจ

“ซอสซีลี, จินเจอร์, ตะไคร้-ผมหมายถึงเลมมอนกราสส์ แล้วก็อีกหลายต่อหลายอย่างที่ไม่ว่าว่าเขาเรียกเป็นภาษาอังกฤษว่ายังไง”

“ยุ่งจัง” เจเนฟบัน “คุณน่าจะหัดกินอะไรที่มันทำง่าย ๆ บ้าง”

“ไซ่ต้ม-ต้มไซ่ เป็นไง”

ตรัยถามด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ

“วิเศษ...” หล่อนแสรังขม “นี่แหละอาหารหลักของนักเรียนเศรษฐศาสตร์ที่เดียวละ”

นกคูกถามว่าส่งเสียงเบ๊บบ๊อไลหลัง เมื่อคนทั้งคู่ออกเดินไปยังสะพานไม้ที่ทอดข้ามสระน้ำไปสู่สนามหญ้าและหมู่ตึกเรียนซึ่งกระจ่างอยู่กลางสายแดด

“ที่นี่เรียกว่าอังกฤษ”

หญิงสาวหันมาบอก เมื่อก้าวเข้าไปสู่ร่มเงาของชายคาอาคารชั้นเดียวที่เรียงรายเป็นรูปวงกลมล้อมรอบลานกว้าง

“จะว่าเป็นที่ตากสมองของชาวมหาวิทยาลัยแห่งนี้ก็คงได้ เพราะสิ่งพัก่อนหย่อนใจทั้งหลายรวมกันเป็นกระจุกอยู่ที่นี่”

ตรัยมองตามสายตาสล่อนไปรอบ ๆ

“นั่นโรงหนัง...” เจเนฟซี่มือไปที่ตึกสี่เหลี่ยมเก่า ๆ กรูด้านหน้าด้วยแผ่นกระจกโล่ง ๆ “...ฉายรอบทุ่มวันละรอบเดียว ถ้าคืนไหนผู้จัดการอารมณ์ดีก็อาจจะฉายสองเรื่องควบ แจ๊งโปรแกรมวันต่อวันไม่มีการประกาศล่วงหน้า แต่ส่วนมากก็จะวนเวียนอยู่กับหนังไม่กี่เรื่อง...จำได้ว่าตั้งแต่ฉันมาอยู่ที่นี่ก็ไปดู ‘Animal’s House’ ไปแล้ว ๗ รอบ ‘The Wall’ กับ ‘The Outsiders’ อย่างละ ๕ รอบ”

“คอฟฟี่ชอปกับฟาสต์ฟูดอยู่ข้างโรงหนัง แต่ขายแค่ ๑๑ โมงเช้าถึง ๓ โมงเย็น...ถัดไปเป็นร้านขายเครื่องเขียน ร้านขายของใช้ประเภท สบู่-ยาสีฟัน ร้านตัดผม ธนาคาร ไปรษณีย์ ร้านซั๊กแห้ง ร้านขายหนังสือเก่า...ข้างหลังเราก็เป็นร้านขายผลไม้ กับร้านเครื่องปั้นดินเผาที่นักศึกษาทำเอง ขายเอง แล้วก็ซื้อกันเอง”

“ยังกับสูตรสำเร็จฉบับย่อหรือเมืองตุ๊กตา”

ชายหนุ่มผืนยิ้มกับชอบปิงเซนเตอร์ขนาดกระเป่าที่มองเห็นอยู่ตรงหน้า
“ทุกวันนี้ทุกวันนี้ จะมีตลาดนัดที่บริเวณรอบหอประชุมใหญ่...”

หล่อนชี้มือไปยังตึกที่อยู่ห่างไกลออกไป

“...พวกชาวสวนจะชนผัก ผลไม้ ไข่ไก่สด ไส้รถปิกอัพมาขาย แต่คุณ
กินข้าวหอแล้วคงไม่จำเป็นต้องซื้ออะไรอีก”

“ไม่มีอะไรที่มันน่าตื่นตาตื่นใจกว่านี้บ้างเลยหรือ”

เขาถามเบา ๆ

เจเนฟ แมกดูร์รันชูกมือทั้งสองข้างลงในกระเป่ากางเกงยีน ห่อไหล่และ
เขย่งปลายเท้า ขณะที่ดวงตาสีฟ้าคู่นั้นเพ่งมองเขาอย่างเข้าใจในความรู้สึก

“ฉันรู้ว่าคุณเหงา...” หล่อนโคลงตัวช้า ๆ “...เหงาเหมือนทุก ๆ คนที่มาถึง
แมกเคนซีย์ใหม่ ๆ”

“ผมรู้สึกเหมือนตัวเองถูกล่อยเกาะ”

เขาสารภาพและมองหล่อนด้วยสายตาอ้างว้าง

“วันนี้วันศุกร์...พอมหาวิทยาลัยเปิดเทอมวันจันทร์ จะคึกคักกว่านี้ แล้ว
คุณก็จะมีเรื่องเรียน เรื่องเล่น เรื่องอะไรต่อมิอะไร จนแทบจะไม่มีเวลาคิดว่า
ตัวเองเหงา”

“มันไม่ใช่เรื่องที่ผมคิดเอาเอง” ทรายยกมือขึ้นกอดอกเหมือนจะหาความ
อบอุ่นให้ตัวเอง “มันเหงามาจากข้างในตัวผม”

“บางที่คุณอาจต้องพบจิตแพทย์”

หล่อนพูดที่เล่นที่จริง

“แต่รอให้ถึงวันจันทร์เสียก่อน หลังจากนั้นคุณอาจจะต้องเป็นฝ่ายตะโกน
หาเวลาว่างที่พอจะเหงากับเขาบ้างก็ได้”

“แล้วช่วงเสาร์-อาทิตย์นี้ ก่อนที่จะถึงวันจันทร์”

หล่อนดึงมือจากกระเป่ากางเกงและพยักหน้ายิ้ม ๆ

“ฉันเห็นจะต้องหาการบ้านให้คุณทำล่วงหน้าแล้วละ...เดี๋ยวฉันจะกลับไป

คันตำราปี ๑ ให้สักเล่มสองเล่ม คุณอาจจะสนุกกับมันจนลืมเวลา หรือไม่ก็ว่างหลับผล็อยไปเลยก็ได้”

เสาร์และอาทิตย์นั้นเป็นสุดสัปดาห์ที่เหงาและว่าเหวอย่างบอกไม่ถูก ตรีัยตื่นขึ้นมาตั้งแต่เช้ามืดและจมอยู่ในความเงียบเขียบเขียบที่มีเพียงเสียงลมหวีดหวิวมาจากที่ไกล ๆ เพียงบางครั้ง เขาอนลิมตาโพลงอยู่บนเตียง ปล่อยให้เวลาแต่ละนาทีผ่านไปอย่างอ้อยอิ่ง...หนังสือเศรษฐศาสตร์ ๒-๓ เล่มของเจเนฟยังคงวางอยู่ที่หัวนอน แต่ชายหนุ่มไม่มีกะจิตกะใจที่จะเปิดออกอ่าน

ตรีัยหวนนึกถึงยามเช้าวันเสาร์-อาทิตย์ของวัยเยาว์ ที่เขาและเพื่อน ๆ รุ่งราวคราวเดียวกันจะตะลอนออกจากบ้านตั้งแต่แดดเริ่มจะเล็มขอบฟ้า บ้างก็สะพายข้องอย่างทะมัดทะแมง บ้างก็ถือไม้ซาง หนังสือตึก หรือพรวดเล่มเล็ก ๆ แล้วก็หาเรื่องเล่นเรื่องซนกันได้ต่าง ๆ นานา ตั้งแต่ตีกับ จับปลา ไปจนถึงยิงนกกระจาบ หรือไม่เช่นนั้นก็แบ่งกันเป็นสองฝ่ายเล่นโปลิตจับขโมยบ้าง คาวบอยกับอินเดียนแดงตามอย่างหนังชายยาบ้าง โดยมีไม้ซางเป็นอาวุธ... ต่อตะวันลับฟ้าจึงจะพากันเดินกระย่องกระแย่งกลับบ้าน

ตรีัยไม่รู้ว่ช่วงเวลาแห่งความสนุกสนานเหล่านั้นเลื่อนหายไปจากชีวิตเขา ตั้งแต่เมื่อไหร่ บางทีอาจจะเมื่อต่างคนต่างเติบโตขึ้นและมองเห็นว่าการละเล่นในวัยเด็กเหล่านั้นเป็นเรื่องไร้สาระ หรือเมื่อต่างคนต่างอยากมีเวลาเป็นของตัวเองตามลำพังแทนการรวมกลุ่มกันเหมือนเคย...แต่ถึงวันเวลาผ่านไปนานขึ้นเท่าไรหลายต่อหลายคนก็เริ่มคิดถึงคืนวันแต่เก่าก่อนซึ่งล่วงเลยไปอย่างไม่มีวันหวนคืนมา

ชายหนุ่มพลิกตัวกระสับกระส่าย เขานึกถึงเช้าวันหยุดในกรุงเทพฯ ที่มักจะลืมตาขึ้นอย่างเกียจคร้านเมื่อแสงแดดชอนเข้ามาทางรอยแตกของฝาห้องเช่า ประสาทหูสัมผัสผัสเสียงเพลงยอดนิยมที่แผดอื้ออึงเข้ามารอบด้านกลิ่นน้ำคร่ำพวยพุ่งมาจากชายคลองเมื่อเรือหางยาวแล่นผ่านไปอย่างรวดเร็ว

ราวจะเร่งรื้อให้เขารีบลุกขึ้นแต่งตัวออกจากบ้านไปเสียเวลาอยู่ตามศูนย์การค้า
ที่เปิดแอร์เย็นฉ่ำ พรางความเหงาไว้หลังคิ้วนูนหรี กระโถอุ่นของถ้วยกาแฟ และ
สีสันโคมเขียวของชีวิตเมืองหลวง

ตรัยนั่งจับเก้าอี้ริมหน้าต่าง ทอดสายตาเหม่อลอยออกไปยังดงยูคาลิป
อย่างไร้จุดหมาย หลายต่อหลายครั้งที่เขานึกอยากจะลุกขึ้นเดินไปหาเจเนฟ
ที่หอพัก หรือโทรศัพท์ไปถึงหล่อน แต่ก็ไม่กล้าพอที่จะทำเช่นนั้น... ทุกครั้งที่
เสียงโทรศัพท์ที่ระเบียงทางเดินดังขึ้น เขาจะเงี่ยหูฟังอย่างกระวนกระวาย และ
หวังว่าเจเนฟคงจะโทรฯ มา

...แต่หล่อนก็ไม่ได้โทรฯ

ตรัยใช้เวลาตลอดวันเสาร์และเช้าวันอาทิตย์ขลุกตัวอยู่แต่ในห้อง มีขนมปัง
กับเนื้อกระป๋องที่ซื้อติดมาจากสนามบินเมลเบิร์นเป็นเสบียงเลี้ยงท้อง ชายหนุ่ม
วนเวียนอยู่กับเก้าอี้ริมหน้าต่างและเตียงนอน... ในช่วงแรก ๆ ความเหน็ดเหนื่อย
จากการเดินทางทำให้เขาหลับลงอย่างง่ายดาย แต่หลังจากนั้นก็ได้แต่นอนตาค้าง
จนถึงเช้า

ในตอนสายวันอาทิตย์ ตรัยจึงตัดสินใจเดินออกมาจากห้อง เขาเฉียดผ่าน
ไปทางแลนดิสคอลเลจ โดยหวังว่าอาจจะมีโอกาสได้พบเจเนฟบ้าง แต่ก็ต้อง
ผิดหวัง... ชายหนุ่มเดินเอื่อย ๆ ไปรอบมหาวิทยาลัย ผ่านสนามหญ้า หมู่ตึกเรียน
สโมสรรักกีฬา ห้องประชุมใหญ่ และอังกโกลา ไปจนถึงตึกวิจัยที่อยู่ไกลลิบ กับบึงใหญ่
ท้ายมหาวิทยาลัยซึ่งรกรุงรังด้วยพงอ้อกอแขมและสาหร่ายจอกแหวนที่ลอยเป็นผา
จนชวนให้น่ากลัวว่าอาจจะมึ้จะซัดตัวโตกบดานอยู่ในต้นน้ำเพื่อรอเวลาเขมือบเหยื่อ
ที่พลัดหลงเข้ามา... เลยจากบึงใหญ่ไปหน่อยมีถนนสายเล็ก ๆ ทอดขนานไปกับ
แนวรั้วลวดหนามจนสุดสายตา ตรัยทรุดตัวลงนั่งบนเนินสูงและเฝ้ามองถนน
สายนั้นเสียบ ๆ แต่จนกระทั่งแดดคล้อยก็ไม่มีผู้คนหรือรถราผ่านไปมา ราวกับ
มันเป็นถนนร้าง หรือเส้นทางที่นำไปสู่ดินแดนลึลับ ซึ่งผู้ใดที่ได้ไปถึงที่นั่นแล้ว
ไม่มีวันที่จะได้รอดชีวิตกลับมา